

[Møhr Dam.]

kan ikke være anderledes, end at det nærmeste samarbejde mellem færingerne og grønlænderne må være grønlænderne til stor gavn og selvfølgelig også færingerne til stor nytte.

Jeg mener derfor, at det virkelig må være i grønlændernes interesse, at de samme rettigheder, som de nu har på Færøerne og i det egentlige Danmark, også må tilkomme færingerne og de enkelte danskere i Grønland. Et sådant samarbejde med fælles rettigheder begge steder tror jeg vil være meget frugtbringende for det grønlandske folk og de grønlandske erhverv. Derfor er vi på Færøerne meget stærkt interesseret i, at der bliver fælles arbejdsrettigheder såvel for grønlændere som for færinger og danskere inden for det danske rige.

Det må vel være af stor interesse for grønlænderne f. eks. at komme til Færøerne og deltage i det færøske fiskeri og derved lære den form for fiskeri at kende, som man har deroppe. Vi tror nemlig, den passer meget godt for Grønland, særlig da der er tegn til, at hjemmefiskeriet skal blomstre op igen, efter at vi har fået 12 miles grænsen og en meget effektiv fiskeriinspektion med helt moderne inspektionsskibe og helikoptere, der har vist sig meget effektiv på Færøerne. Man mener, at det gode hjemmefiskeri, der nu foregår deroppe, er en følge heraf.

Jeg vil gerne her gøre mig til talsmand for, at der etableres et stadig stærkere og bedre samarbejde mellem færinger og grønlændere, men forudsætningen for det er, at man har de samme rettigheder begge steder. Det vil være til gavn og velsignelse for begge folk. Det er min fulde overbevisning.

I øvrigt mener jeg som de ærede talere, der har haft ordet, at det er hensigtsmæssigt at vente med den endelige lovrevision, til man har kunnet læse det, der er sagt i betænkningen, som nu er tilstillet folketinget.

Ministeren for Grønland (Carl P. Jensen): Med de bemærkninger, hvormed jeg fremsatte dette lovforslag, skal jeg erkende, at jeg ikke havde ventet, at det ville give anledning til nogen mere dybtgående forhandling. Det er naturligvis rigtigt, at moti-

veringen for, at man ved lovens gennemførelse i maj 1963 fik indsat en bestemmelse om, at loven skulle optages til revision i indværende folketingssamling med det sigte — jeg erkender, at det blev udtalt dengang — at man ønskede at få lejlighed til at drøfte sondringen mellem danske statsborgere, alt efter om de var bosiddende i eller uden for Grønland, var, at man burde nå frem til at få ophævet denne sondring, så snart det, som man sagde, måtte anses for at være forsvarligt. Jeg vil gerne sige, at hvis ikke ganske særlige forhold, som nævnt i forslaget bemærkninger, havde spillet ind, ville et sådant forslag også have foreligget. Men jeg vil dog tilføje, at jeg ikke tror, man heraf kan slutte, at en sådan drøftelse uden videre ville følge af den gældende, lad os bare kalde den forskelsbehandling, her dog med omvendt fortegn, når der ellers er tale om, at forskelsbehandlingen skulle falde bort på alle felter. Jeg siger dette, alene fordi vi, hvis der skal være tale om at overholde spillets regler, også må tage hensyn til landsrådets vurdering af disse forhold. Erhvervslovens bopælskrav, som man ikke hernede synes at være helt tilfreds med, har ikke alene relation til fiskeriet, til indhandling af fiskeriets produkter, til industrianlæggene, men også til udøvelse af erhverv i bred almindelighed i Grønland. Vi har fra ministeriets side peget på, at en ophævelse af den meget milde bestemmelse om 6 måneders ophold i Grønland som forudsætning for at få næringsbrev vil bevirke en afgørende ændring i den hidtil førte erhvervspolitik, og jeg vil gerne fremhæve, at det er et synspunkt, der i høj grad er fremhævet i Grønland af landsrådet og motiveret af de grønlandske medlemmer af G 60. Dette fremgår klart af landsrådets forhandlinger, hvor man har drøftet ikke alene de positive, men også de negative sider ved en ophævelse af opholdsbestemmelsen. På den ene side erkender man, at den inspiration, der kan udledes af eksemplerne med ikke-grønlandske næringsdrivende, har været af en betydning, som ikke kan vurderes højt nok. Men det er jo heller ikke ukendt, at man fra anden side har givet udtryk for en vis bitterhed over, at enhver chance, der viser sig, udnyttes af andre end grønlænderne, selv om opholdsbestemmelsen er iagttaget.